

РЕШЕНИЕ

№ 8409

гр. София, 30.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 12.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **11796** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на М. А. И. от [населено място] срещу заповед № ДС-20-00022 от 01.10.2019г. на областния управител на област С. – град, с която се изземва от него недвижим имот – частна държавна собственост, управляван от МВР, представляващ апартамент № 16, находящ се в [населено място], район „М.“,[жк], [жилищен адрес] поради това, че го държи без правно основание.

Жалбоподателят оспорва заповедта като твърди, че същата е нищожна. В нея е посочено, че договорът за наем е прекратен на 06.02.2010г., а предизвестие за прекратяване му е отправено на 03.05.2017г. Самото предизвестие не отговаря на изискванията на закона, защото в него е посочено кой договор се прекратява, кога е сключен, на какви основания се прекратява. Освен това не е връчено по надлежния ред. Жалбоподателят счита, че отговаря на изискванията на §65 от ПЗР на ЗДС, поради което е подал заявление за пожизнено право на ползване на ведомственото жилище. Искането му неправомерно е отказано като се има предвид, че жалбоподателят плаща редовно наема и консумативите за жилището и полага грижа на добър стопанин за него. Предвид изложеното иска заповедта за изземване да бъде отменена.

Ответникът по оспорването - областния управител на област С. - град, в становище от 16.10.2019г. моли за отхвърляне на жалбата по съображения, че оспорваната заповед е издадена в съответствие със законовите изисквания. Сочи, че за имота е съставен АДС № 3113/18.02.1985г. като ведомствен жилищен блок на МВР. Към настоящия момент

жалбоподателят не е служител на МВР и няма правно основание да ползва жилището. Същият е уведомен, че договорът е прекратен с писмо от 03.05.2017г. Срокът за доброволно освобождаване е изтекъл на 12.06.2017г., но жилището не е предадено. Налице е и отказ за сключване на договор за пожизнено ползване, тъй като жалбоподателят не отговаря на изискванията на §65, ал.1, т.4 от ПЗР на ЗДС. Поради това процесната заповед е единствения способ за защита на правата на държавата. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна – Министерство на вътрешните работи, редовно призована, не се представява и не изразява становище по жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа страна:

Със Заповед № 285/16.05.1984г. на зам. началник управление „Тил“ - МВР жалбоподателят и тричленното му семейство са настанени в процесното жилище. За същото жилище е издаден АДС № 3113 от 18.02.1985г. на СГНС Б. РНС като жилището е предоставено на МВР – Управление Тил. На 06.02.2007г. е сключен договор за наем за същото жилище между жалбоподателя и директора на ДМТОСО – МВР за срок от 3 години, считано от датата на връчване на наемателя на приемо-предавателния протокол. Със заповед № 4467/06.10.1997 г. на директора на СДВР гл. сержант М. А. И. – мл. полицейски инспектор при 06 РПУ – СДВР, е уволнен поради пенсиониране, считано от 01.11.1997 г.

Със заявление вх. № ДС-11893/15.03.2011 г. М. А. И. е заявил на основание § 65 от ПЗР на ЗИД на ЗДС, че желае като пенсионер от МВР, да ползва пожизнено обитаваното от него ведомствено жилище. С писмо рег. № 812100-9188 от 03.05.2017 г. на министърът на вътрешните работи, М. А. И. е уведомен, че не отговаря на условията на т. 4 от § 65, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗДС, поради което липсва правно основание за сключване на договор за наем относно пожизнено ползване на процесното ведомствено жилище. С писмо от същата дата и с изх. № 812100-9189 на жалбоподателя е указано, че с него се отправя едномесечно предизвестие на основание чл. 24 от ЗДС във връзка с чл. 238 от ЗЗД, както и че след изтичане на един месец, ако не се освободи доброволно жилището, ще се предприемат действия по принудително изземване по чл. 80 от ЗДС. Видно от ръкописния текст на писмата на л.40 и 41, същите са връчени на жалбоподателя на 12.05.2017 г. Поради неосвобождаване на жилището в посочения срок е направено искане рег. № 0403/18-001 от 23.06.2017 г. от министъра на вътрешните работи до областния управител на област С. за изземване на ведомствено жилище. В искането е посочено, че имотът – ведомствено жилище, намиращо се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] се обитава от М. А. И. на отпаднало правно основание поради прекратени служебни правоотношения между МВР и г-н И..

С писмо рег. № 0403/18-003 от 10.08.2017 г. на областен управител на област С. жалбоподателят е уведомен на основание чл. 26, ал. 1 от АПК, че по отношение на него е започнало административно производство по издаване на заповед за изземване на недвижим имот – държавна собственост на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС. Видно

от обратни разписки на л. 28, лицето не е намерено на адреса. Поради това и съгласно чл. 61, ал.3 от АПК уведомлението е поставено на таблото за обявление в Областната администрация на област С. и свалено от там на с протокол от 28.09.2017г.

Със заповед № ДС-20-00022/01.10.2019 г. на областен управител на област С., на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС, е постановено изземване от М. А. И. на недвижим имот – частна държавна собственост, представляващ апартамент № 16, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] поради това, че същият го държи без правно основание. В мотивите на заповедта се посочва, че имотът- предмет на заповедта, е държавна собственост, съгласно Акт за държавна собственост № 3113 от 18.02.1985 г. и е управляван от МВР, а наемателят не отговаря на условията за настаняване в държавно ведомствено жилище, разписано в ЗДС и ППЗДС, както и на тези по § 65 от ПЗР на ЗИД на ЗДС. Посочено е още, че с М. И. е бил сключен договор за наем за срок от 3 години, който е прекратен с едномесечно писмено предизвестие, връчено на жалбоподателя на 12.05.2017г. Ответникът е приел, че договорът е прекратен поради изтичане на срока, за който е сключен – на 06.02.2010г., както и поради прекратяване на трудовото правоотношение с жалбоподателя – чл. 7, ал.1, т.5 и 6 от договора за наем. С оглед на това министърът на вътрешните работи е направил искане за започване на административно-производство по чл. 80 от ЗДС, за което засегнатото лице е уведомено. В заповедта е определен срок за доброволно изпълнение, както и е насрочено принудително изпълнение по административен ред. Заповедта е връчена на жалбоподателя на 05.10.2019 г., видно от известие за доставяне на л. 20.

По делото са приложени и приети като доказателства и: съдебно решение на ВАС по адм. дело № 4289 от 2015г., с което предходна заповед за изземване е отменена поради неотправяне на предизвестие и непроизнасяне по заявлението по §65 от ПЗР на ЗДС от компетентния орган; удостоверение за семейно положение и за родствени връзки на жалбоподателя, от които е видно, че същият е вдовец, и има една пълнолетна дъщеря; разпореждане № [ЕГН] от 14.03.2019 г. на ТП на НОИ, от което е видно, че на жалбоподателя е отпусната пенсия за осигурителен стаж и възраст.

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лице, което е негов адресат и съответно е легитимирано да го оспори и в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК – на 14.10.2019г.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия с разпоредбата на чл. 80, ал. 1 от ЗДС, съгласно която имот - държавна собственост, който се държи без основание, се изземва въз основа на заповед на областния управител въз основа на мотивирано искане на ръководителя на съответното ведомство. В процесния случай заповедта е издадена именно от областния управител на област С. във връзка с мотивирано искане рег. № 0403/18-001 от 23.06.2017 г. на министъра на вътрешните работи. Административният акт е издаден в предписаната от закона форма и при спазване на административно-производствените правила. Жалбоподателят е уведомен редовно за започналото производство, тъй като при ненамирането му на посочения от него адрес съобщението е поставено на таблото за обявления на областната администрация. Поради това правилно е приложен чл. 61, ал.3 от АПК за връчване на писмо на л. 26-27 по делото.

Настоящата съдебна инстанция намира за безспорно, че в процесния случай са били

налице предпоставките по чл. 80, ал. 1 от ЗДС за изземване на процесното жилище, а именно: имотът, който е държавна собственост, да се държи без основание. От събраните по делото доказателства се установява, че към датата на издаване на заповедта за изземване процесният имот е държавна собственост, като видно от Акт № 3113/18.02.1985 г. за държавна собственост, [жилищен адрес][жк], е предоставен за управление на МВР. Налице е и втората законова предпоставка, за да се пристъпи към изземване – имотът да се държи без основание, тъй като към датата на издаване на заповедта за изземване валидно наемно правоотношение между МВР и М. А. И. не е било налице и от страна на последния е било налице държане на процесния апартамент без валидно правно основание. Действително, жалбоподателят М. И. е бил наемател на жилище, което е държавна собственост и е предоставено за управление на МВР, по силата на сключен за срок от три години договор за наем № ДС-412/06.02.2007 г. По делото няма данни кога този срок е започнал да тече, тъй като липсват доказателства за датата на връчване на наемателя на приемо- предавателния протокол. Във всеки случай същият е изтекъл на 06.02.2017г., тъй като съгласно чл. 19, ал.4 от ЗДС срокът за отдаване под наем на имотите - частна държавна собственост, не може да бъде по-дълъг от 10 години. Налице е и другото посочено в заповедта основание – прекратяване на договора съгласно чл. 24, ал.1 от ЗДС във връзка с чл. 238 от ЗЗД – с едностранно едномесечно предизвестие от наемодателя съгласно чл.7, ал.2 във връзка с ал.1, т. 5 от договора за наем. Срокът на редовно връченото предизвестие е изтекъл на 12.06.2017г., като след тази дата жалбоподателят М. И. ползва имота на отпаднало правно основание. В процесния случай се установява също, че на жалбоподателя М. И. е било отхвърлено искането му на основание § 65 от ПЗР на ЗИД на ЗДС за ползване пожизнено на процесното ведомствено жилище, видно от приложеното писмо на л. 41 на министъра на вътрешните работи.

От изложените факти следва, че към датата на издаване на оспорената заповед е спазено едно от съществените изискванията на закона, за да се пристъпи към изземване – имотът да се държи без основание, тъй като съществуващото наемно правоотношение между жалбоподателя М. И. и заинтересованата страна МВР е било валидно прекратено. След като са били налице АДС № 3113/18.02.1985 г., прекратен по надлежния ред договор за наем, изричен отказ по § 65 от ПЗР на ЗИД на ЗДС и отправено и редовно връчено предизвестие за доброволно освобождаване на процесното ведомствено жилище от фонда на МВР, то безспорно е била налице хипотезата на чл. 80, ал. 1 ЗДС за издаване на обжалваната заповед.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира така подадената жалба за неоснователна и недоказана, а оспорената заповед за правилна и законосъобразна.

Предвид изхода на спора и доколкото в настоящото производство от процесуалния представител на ответника е направено искане за присъждане на разноски по делото, на основание чл. 143, ал. 4 от АПК във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 09.07.2014 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъдат осъден да заплати сумата от 100 лева за юрисконсултско възнаграждение съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София

град, 41 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. А. И. от [населено място] срещу заповед № ДС-20-00022/01.10.2019 г. на областен управител на област С., като неоснователна.

ОСЪЖДА М. А. И. от [населено място] да заплати на ОБЛАСТЕН УПРАВИТЕЛ НА ОБЛАСТ С., [населено място], [улица], сумата в размер на 100 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: